
*“Vindran des d’Egipte, com ocells, com coloms des del país d’Assíria,
i els faré viure a casa seva. Ho dic jo el Senyor” (Osees 11,11).*

*Cardenal Francesc d’Assís Vidal i Barraquer, Arquebisbe i Primat de Tarragona
150è aniversari del seu naixement • 3 d’octubre de 1868
75è aniversari del seu traspàs • 13 de setembre de 1943*

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l’Arquebisbat

**Núm. 8-9
Agost-Setembre de 2018**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

8-9

Tarragona, agost-setembre de 2018
3a època. Núm. 531

Secció oficial

Arquebisbe

Homilia a TV2, del diumenge XVI de durant l'any (B).....	251
Paraules de salutació i preparació per al 46è pelegrinatge diocesà de l'any 2018 al Santuari de Lourdes.....	253
Paraules de salutació per a l'opuscle de la Confraria de Sant Magí de Tar- ragona i als participants en la baixada de l'aigua	254

Als Quatre Vents

718. Escola de virtuts.....	255
719. Seguint les petjades de Bernadette	256
720. Un concepte equivocat de prudència	257
721. Respectar l'honra de tots	258
722. Dies de vacances, dies sants.....	259
723. Tres Papes en tres mesos	260
724. La fortalesa de ser conseqüents	261
725. La templança ens fa lliures.....	262
726. 700 anys de l'Església de Vinaixa.....	263
Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant els mesos de juliol i agost	264

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de juliol 2018	268
--	-----

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la Jornada Mundial de les Missions 2018	271
Paraules inicials en la visita del Sant Pare a Bari (Basílica de Sant Nicolau) acompanyat pels representants de les Esglésies cristianes, principalment Orientals, per pregar per la “dramàtica situació” dels cristians de l’Orient Mitjà.....	273
Paraules en acabar la jornada, en l’atri de la Basílica de Sant Nicolau de Bari (o de Mira)	275
<i>Audiències generals dels dimecres «Els Manaments»</i>	
4. «No tinguis cap altre déu fora de mi»	277
5. La idolatria	280
6. Respectar el nom del Senyor.....	281

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 227	283
-------------------------------------	-----

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Vista de part de la cornisa exterior del creuer esquerre de la catedral, donant al Claustre.

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

a TV2, del 22 de juliol de 2018, diumenge XVI de durant l'any (B)

Jeremies 23,1-6; Salm 22; Efèsis 2,13-18; Marc 6,30-40

Molts estimats germans i germanes en el Senyor. Una salutació a tots els qui esteu participant en la missa a través de la televisió, especialment als ancians, als qui esteu malalts o impeditos i no podeu estar amb la vostra comunitat cristiana.

Aquest diumenge, XVI del Temps Ordinari, la litúrgia de la Paraula ens presenta uns textos molt bonics, com sempre.

La primera de les lectures ens parla dels pastors. A l'Antic Testament la paraula pastor tenia un sentit ampli, i es referia no sols als qui tenien cura dels ramats, sinó als reis, sacerdots i profetes. Déu, per mitjà del profeta, es queixa dels mals pastors, que dispersen les ovelles, i els promet un bon pastor: Jesús serà aquest bon Pastor. Una de les primeres pintures cristianes que trobem a les catacumbes de Roma és, precisament, la imatge del bon Pastor, que porta l'ovella perduda, abandonada.

En l'Església tots participem del ministeri de Crist, bon Pastor. D'una manera peculiar i pròpia els qui han rebut el sagrament de l'orde, els bisbes amb el Papa, els preveres i els diaques. Però també tots vosaltres, d'alguna manera, participeu de la condició del bon Pastor, perquè tots en l'Església som ovelles i alhora pastors, especialment els pares, els mestres i professors, que teniu una responsabilitat en l'educació. Donem gràcies a Déu pels bons pastors que hem tingut a la vida i demanem a Déu que sempre hi hagi bons pastors a la seva Església.

Què podeu fer pels pastors? Ajudar-los primer amb la pregària. També en el tracte humà, fent-los costant, ajudant-los en les seves múltiples tasques. També dient les coses amb llibertat i franquesa.

Dispenseu que avui parli dels bisbes, per tant, també jo em sento molt interpel·lat. La gràcia de la consagració episcopal ens posa als bisbes com a mestres, sacerdots i pastors per a guiar la comunitat cristiana amb la mateixa potestat que Crist. Som vicaris del gran pastor de les ovelles i hem de manifestar amb la nostra vida i ministeri episcopal la paternitat de Déu; la bondat, la sollicitud, la miseri-

còrdia i l'autoritat moral de Crist, que ha vingut per a donar la vida i per a fer de tots els homes una sola família.

Entre les diferents imatges, la del pastor ilustra amb particular eloqüència el conjunt del ministeri episcopal, en tant que posa de manifest el significat, el fi, l'estil, el dinamisme evangelitzador i missioner del ministeri pastoral del bisbe en l'Església. Crist, bon Pastor ensenya als bisbes la fidelitat a la missió pròpia, el lliurament total i serè a l'Església, l'alegria de conduir al Senyor el Poble de Déu que se'ls confia i la joia tan gran d'acollir en la unitat de la comunió eclesial a tots els fills de Déu dispersos.

En la contemplació del bon Pastor, el bisbe troba el sentit del lliurament continuat de si mateix, recordant que el bon Pastor ha d'oferir la vida per les seves ovelles *i ha vingut per a servir i no per a ser servit*. Aprèn també el sentit del ministeri pastoral pel que fa a les tres funcions d'ensenyar, santificar i governar, viscudes i exercides amb la misericòrdia del bon Pastor.

Per a poder acomplir un ministeri episcopal fecund, el Bisbe està cridat a configurar-se a Crist de manera molt especial en la seva vida personal i en l'exercici del ministeri apostòlic, de manera que el «pensament de Crist» penetri totalment les seves idees, sentiments i comportament, i la llum que dimana del rostre de Crist illumini «el govern de les ànimes que és l'art de les arts», amb l'esperança que un dia és reunirà amb el bon Pastor, amb Jesús.

Estem en temps de vacances i voldria reportar unes paraules que citaré el proper diumenge en el meu *Full Dominical*. Són del P. Raniero Cantalamessa, un caputxí de 84 anys, teòleg i predicador de la Casa Pontificia. Ell escriu:

«Em sembla significatiu [...] que la paraula amb què s'indica el temps de les vacances en llengua anglesa sigui *holydays*, que vol dir 'dies sants', dies que cal dedicar a la santedat. Aquest sentit de la paraula ens permet veure que en l'origen d'aquesta activitat de l'home que són les vacances, la festa, el repòs, etc. hi ha alguna cosa profundament diferent del sentiment actual, que entén les vacances com un temps d'evasió i de fer coses rares. No és que les vacances no hagin de servir també per a divertir-se —aclareix el predicador—, però són un do fet a l'home per a descobrir alguna cosa; no un temps per a perdre, sinó un temps per a valorar al màxim.»

Precisament en l'Evangelí hem llegit com Jesús vol que els seus deixebles descansin: «Ell els diu: "Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica."» Jesús volia descansar i que també descansessin els seus apòstols. Ells tenien la sort que descansaven amb la companyia de Jesús.

Qualsevol que sigui el temps de vacances i la durada, els cristians no podem oblidar que hem de gaudir-lo en companyia de Déu. El repòs és una necessitat. Jesucrist mateix va dir als Apòstols en un altre lloc: «Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mt 11,28). Veniu a mi, ens diu també a nosaltres. Gaudim amb la família en la seva presència i gaudim del món creat amb tota la seva bellesa i els seus atractius inesgotables.

Ara bé, l'evangeli diu «que algú veié els Apòstols quan marxaven; molts ho van saber, van córrer a peu de tots els pobles i van arribar primer que ells». «Quan Jesús va desembarcar veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament». Això vol dir que els pastors no podem deixar en primer lloc de compadir-nos i tampoc d'ensenyar: és allò més propi del bisbes i de tots els pastors, seguint l'exemple de Jesús. La gent necessita doctrina. No oblideu que la ignorància és l'enemiga més gran de la fe.

Germans i germanes que m'escolteu. Visqueu amb alegria la vostra fe cristiana, i pregueu pel Papa i per tots els pastors de l'Església. Escolteu-los. Que la Mare de Déu ens hi ajudi. Que tingueu tots un bon diumenge.

PARAULES

de salutació i preparació per al 46è pelegrinatge diocesà de l'any 2018 al Santuari de Lourdes

«Feu el que Ell us digui»

Molt estimats tots en el Senyor,

Us adreço aquestes paraules de salutació i preparació pel 46è pelegrinatge diocesà, que com cada any estic segur que esteu preparant amb molta illusió. Si Déu vol tindrà el goig d'acompanyar-vos novament enguany a Lourdes, com he fet des del principi del meu pontificat.

Us puc assegurar que acompanyar-vos a Lourdes mai no ha estat per a mi una càrrega o una imposició que m'hagi fet: sempre ha estat un goig compartir amb vosaltres, malalts, voluntaris i professionals, aquells dies allà a la cova, davant la imatge de la Mare de Déu o a l'esplanada gaudint del rosari de torxes, del viacrucis o de les processons amb el Santíssim Sagrament.

De vosaltres, els malalts, he après moltes coses. La primera, la vostra fe i la vostra paciència. De vosaltres, voluntaris, he après l'estimació i la dedicació envers els més febles, que demà mateix podríem ser tu i jo. Dels professionals he après l'afecte i la competència en l'exercici del seu ofici, sense que comptessin hores o jornades. A tots us vull donar les gràcies.

Dels pelegrinatges m'emporto un veritable tresor, perquè molts de vosaltres, malalts, no hi aneu només a cercar una possible guarició. Hi ha quelcom més gran i més important: acceptar i viure la voluntat de Déu. Davant la cova, en aquelles llargues estones de pregària, o a la capella de l'Adoració permanent, moltes vegades he preguntat: «Senyor, què vols que faci, què he de fer?» I vosaltres, estimats pelegrins, m'heu donat moltes vegades la resposta: «Feu el que ell us digui.»

Quan santa Bernardette va rebre l'encàrrec de la Mare de Déu d'anunciar al poble el seu desig que fos construït un santuari en aquell lloc, va anar de seguida a complir aquella missió, sense importar-li que no li fessin cas o que la consideressin una boja. Aquella senyora ho havia manat! Oh, feliç confiança dels senzills! Era més important obeir i complir la voluntat de Déu que les conseqüències que li poguessin sobrevenir.

Molts de vosaltres aneu a Lourdes suportant les incomoditats dels trasllats, la vostra mateixa malaltia, tot perquè hi trobeu la força per acceptar cada dia les vostres mancances i febleses. El Senyor obra cada dia molts miracles en els cors de les persones, miracles que no es veuen però que són tant o més importants que els miracles físics. Ell vol guarir les nostres ànimes i, com a aquella pecadora que li rentava els peus amb les seves llàgrimes, ens vol dir: «Els teus pecats et són perdonats.» Perquè la veritable guarició no és la del cos, la de les nostres malalties: és la de l'ànima, i poder sentir les seves paraules: «La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau!»

Quan estareu enguany davant la cova, amb els ulls fits en aquella bella imatge que ens contempla des del forat de la roca, penseu que sou convidats al banquet de noces més sublim que hi ha: l'eucaristia. I si s'hagués acabat el vi de la vostra alegria, de la vostra esperança, escolteu la veu de la Senyora que us diu: «Feu tot el que ell us digui.»

Us desitjo un molt bon pelegrinatge a Lourdes. Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

PARAULES

de salutació per a l'opuscle de la Confraria de Sant Magí de Tarragona i als participants en la baixada de l'aigua

Benvolguts tots en el Senyor,

Tot i que semblava que l'estiu no havia d'arribar mai enguany, ja el tenim aquí, i això vol dir que ja tenim també a tocar l'entrançable festa del nostre estimat patró sant Magí, màrtir, i amb aquest motiu us adreço novament aquestes paraules de salutació per a tots els qui llegireu l'opuscle de la Confraria de Sant Magí, per a tots els qui participareu en la baixada de l'aigua i per a tots els qui participareu en la seva festa.

Els sants són aquells que ja gaudeixen de la vida benaurada, de la presència i de l'amor de Déu per a tota l'eternitat. Són moltíssims, la majoria persones anònimes, des-

conegudes, que han viscut la vida en plenitud portant a terme en tot moment la voluntat de Déu i fent vida en ells el manament de l'amor: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb totes les forces i estima els altres com a tu mateix» (Mc 12,30-31). D'entre tots ells, l'Església ens en proposa alguns, els més coneguts, com a models a imitar, sigui pel seu testimoniatge fidel i valent fins a vessar la sang, sigui pel seu lliurament en favor dels més febles i desprotegits, sigui per la seva vida de pregària i de lliurament total a Déu, etc. Són models a imitar, és a dir, hi ha un camí a seguir.

El Sant Pare ens ha regalat una nova exhortació apostòlica que porta per títol *Alegreu-vos-en i celebren-ho*, en la qual ens insisteix que tots —i quan dic tots vull dir tot-hom— estem cridats a la santedat, a ser sants, és a dir, a *viure els misteris de la vida de Crist i reproduir en la pròpia existència els diferents aspectes de la vida de Jesús. És permetre a l'Esperit sant que forgi en tu aquest misteri personal que reflecteixi Jesucrist en el món d'avui*. Són paraules del papa Francesc en la seva exhortació, la qual us recomano vivament que llegiu, serà un bon text per a reflexionar durant les vacances.

El Sant Pare fa servir una expressió feliç: *deixar-se forjar per l'Esperit Sant*. Tot i la seva resistència, el ferro, sotmès a alta temperatura i modelat pels cops del forjador, és capaç d'adoptar les formes més diverses. De manera anàloga, cal que nosaltres, malgrat les nostres resistències, sotmesos al foc i a l'acció de l'Esperit Sant, siguem modelats i transformats en imatges de Crist, cosa que només Déu pot fer i sempre que no li ho impedim. Siguem terra bona que aculli la llavor i doni fruit: uns trenta, altres seixanta, altres cent. Qui tingui orelles que escolti.

Us desitjo a tots una molt bona baixada de l'aigua i una feliç festa de Sant Magí. Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

718. ESCOLA DE VIRTUTS

1 de juliol de 2018

Un filòsof polonès recordava una anècdota de Joan Pau II quan encara era cardenal Wojtyła. Un dia visitava una petita parròquia i va arribar una mica abans de l'hora prevista. Va entrar quan el rector estava fent catequesi. Va preguntar als nens: Sabeu a què he vingut? Un d'ells va aixecar la mà: «Jo sí que ho sé. Per aprendre alguna cosa.» El Cardenal li va donar la raó i va seure al seu costat indicant al sacerdot que continués la catequesi.

Tots podem aprendre d'altres, perquè no hi ha ningú que tingui els coneixements complets o les virtuts màximes.

He recordat l'anècdota enllaçant-la amb un text de sant Francesc d'Assís que va en el mateix sentit: tothom té alguna cosa digne d'admiració i imitació. Animava el sant a contemplar virtuts diverses en els germans: «La fe del germà Bernat, la senzillesa i puresa del germà Lleó, la cortesia del germà Àngel, la presència agradable i el port natural del germà Masseu....»

Les virtuts estan escampades entre les persones. Són —en definició del Catecisme de l'Església catòlica— disposicions habituals i fermes per a fer el bé. Regulen el nostre enteniment i voluntat i ordenen les passions perquè estiguin sotmeses a la raó i la fe. Permeten ser conseqüents amb uns valors que acaben definint la conducta d'una persona en establir una relació de continuïtat entre el que pensa i el que fa.

Les virtuts considerades cardinals són, en l'aspecte humà, prudència, justícia, fortalesa i templança. No xoquen amb la gràcia divina, sinó que aquesta les purifica i eleva. Alhora, les posa en relació amb les anomenades virtuts teològals —fe, esperança i caritat— que posen als cristians en l'ambient de Déu.

Contemplar la vida virtuosa dels sants, els canonitzats i els anònims, ens ajuda molt a créixer en la virtut a nosaltres mateixos. Són testimonis vius que prediquen amb l'exemple a un món cansat de paraules i àvid de testimonis autèntics.

Les virtuts dels pares han fet molts sants. Recordem el cas de la mare de sant Agustí, els pares de Bernadette, els de Teresa de Lisieux i tants més. La família és la primera escola de virtuts. Per això animo els pares a esmerçar-se en l'educació dels seus fills amb els seu testimoni irremplaçable: ensenyar-los a ser verços, generosos, agraïts, esforçats, alegres, solidaris... Un món millor comença en aquesta escola de virtuts. Amb els anys les desenvoluparan i amb el temps les transmetran a altres generacions.

719. SEGUINT LES PETJADES DE BERNADETTE

7 de juliol de 2018

L'any 1858, fa 160 anys, a la riba del Massabielle, una noieta de 14 anys, Bernadette Soubirous, tenia trobades amb la Mare de Déu. Era una nena d'una família pobre que vivia en un petita habitació, amb finestres amb barrots que recordaven que havia estat utilitzada com a presó.

Un fet així semblava que no havia d'agitar la població de Lourdes i menys encara les autoritats de França, però la gent senzilla que va començar a seguir els passos de Bernadette cap a la gruta van inquietar fins i tot el ministre imperial per al culte, que va escriure a una autoritat local: «No forci res, és una qüestió de tacte, de prudència, de fermesa. Prengui les mesures necessàries per anar distraient insensiblement l'atenció del públic, de manera que les visites siguin cada vegada menys freqüents.»

S'equivocava el ministre en el seu pronòstic. Les visites van créixer sense parar perquè es va complir el desig de la petita Senyora vestida de blanc amb cinturó blau i somriure inefable que portava un rosari de grans blancs al braç dret.

«No et prometo fer-te feliç en aquest món, sinó en l'altre», havia dit la Mare de Déu a la nena. I després: «Digues als sacerdots que facin aquí una capella, i que vinguin en processó.»

És bonic recordar aquests inicis de la devoció a la Mare de Déu de Lourdes que es va estendre per tot França i després per tot el món. Són milions els pelegrins que cada any acudeixen a aquest enclavament dels Pirineus per posar les seves ànsies als peus de la Mare de Déu donant-li gràcies i demanant guariments físics i espirituals.

Aquests dies ens trobem immersos en el nostre pelegrinatge anual al Santuari, com sempre amb malalts i voluntaris. Són dies molt emotius. Participem amb persones de totes les races i llocs arribades a Lourdes, resem el rosari, l'oració preferida de la Verge i lloada per tots els Papes, i ens unim a les celebracions litúrgiques que aquí tenen un segell marià especial.

La lliçó de Lourdes sempre és la mateixa i alhora és nova. Es tracta de posar la confiança en Déu a través de la seva Mare, intentant imitar-la en la seva humilitat i senzillesa, virtuts que caracteritzaven també a Bernadette.

Aprofitem aquesta proximitat a la Gruta, els qui hi podem anar i els qui s'uneixen al nostre pelegrinatge espiritualment, per demanar el do de la pau per a tothom, començant per la pau a les nostres famílies. Que la Mare de Déu ens ajudi en aquesta sembra de pau i d'alegria que ha de caracteritzar els cristians.

720. UN CONCEPTE EQUIVOCAT DE PRUDÈNCIA

15 de juliol de 2018

Una de les pel·lícules en blanc i negre més famoses de tots els temps és Sol davant el perill. Gary Cooper exerceix el paper d'un xèrif deixat absolutament sol per a fer front a una banda de malfactors que volen venjar-se. Fins i tot la seva dona l'urgeix a anar-se'n del poble per fugir del perill quan arribin els malvats.

Per què ha de jugar-se la vida? La resposta la dona ell: «Si fugim ara haurem d'estar fugint tota la nostra vida.» Estalviar-se la dificultat d'un moment no garanteix la seguretat futura. En efecte, la prudència no consisteix sempre a estalviar-se problemes, sinó que a vegades exigeix optar pel camí més difícil en comptes de la solució més còmoda.

Em sembla que aquesta imatge cinematogràfica, que tots devem tenir present, ens ajuda a centrar-nos en una virtut cardinal que avui em proposo comentar: la prudència. No és una virtut de timorats, més aviat negativa, que pugui definir-se com no fer alguna cosa. A vegades el més prudent és actuar, prendre la iniciativa.

El papa Joan Pau I, de brevíssim pontificat, es va proposar parlar cada setmana d'una de les principals virtuts, les teologals i les cardinals, «les set llànties». La seva defunció imprevista només li va donar temps de desenvolupar les tres primeres: fe, esperança i caritat. El seu successor, Joan Pau II va continuar amb el programa: prudència, justícia, fortalesa i templança.

Sobre la prudència, va dir: «L'home prudent no és —com freqüentment es creu— el qui sap arreglar-se en la vida i en treu el major profit; sinó qui encerta a edificar tota la vida d'acord amb la veu de la consciència recta i les exigències de la moral justa.»

Imaginem que ens trobem davant d'un accident de trànsit. No és prudent qui no s'atura per no complicar-se la vida. Ni el que passa de llarg davant una persona que demana auxili, o que simplement demana almoïna. No és prudent qui evita ser testimoni davant la justícia d'un atracament que ha observat. No és prudent qui no vol assumir cap risc, sinó qui obeeix la seva consciència.

Només ajudant els altres a salvar-se, l'home pot salvar-se a si mateix. Quan el papa Francesc anima els sacerdots i els cristians en general a deixar la comoditat del seu ambient i sortir a les perifèries del món, parla d'això: de no evitar assumir responsabilitats en nom d'una prudència mal entesa.

Els cristians podem equivocar-nos quan actuem, però el nostre error més gran seria no actuar quan la nostra consciència ens ho demana, per por a perdre la tranquil·la comoditat de l'egoisme.

721. RESPECTAR L'HONRA DE TOTS

22 de juliol de 2018

A les novel·les d'Agatha Christie i en moltes pel·lícules la trama es desenvolupa de manera que sembla que el malvat és qui va guanyant. A partir d'enganyos, si hi ha sospites sobre ell, dissimula, prepara pistes falses i intenta escapar de la seva responsabilitat. Al final, però, el detectiu aconsegueix atrapar-lo en les seves falsedats i és detingut.

S'ha fet justícia, i això congratula els espectadors, perquè la justícia la percebem com una necessitat per viure en societat. Només castigant el mal podem portar una vida tranquil·la i segura.

Els jutges no serien necessaris, diuen els clàssics, si ens comportéssim correctament. Aristòfanes diu que «les bones persones, encara que fossin abolides totes les lleis, es comportarien de la mateixa manera». I Plató va escriure: «Els bons ciutadans no necessiten lleis per actuar amb responsabilitat, i els mals ciutadans busquen la manera de saltar-se-les.»

Quan la Bíblia es refereix a homes justos moltes vegades s'equipara aquest terme a sants, i en aquest sentit l'Església catòlica considera que «la virtut moral consisteix en la voluntat constant de donar a Déu i al proïsme el que els pertoca».

Mai com en la nostra generació s'ha reivindicat tant la justícia, però potser mai no s'hi ha faltat tant. Em refereixo a la justícia social, que la llei de l'oferta i la demanda no pot desconèixer; però també a la justícia personal, per exemple respectant el bon nom de cada persona.

En l'època d'Internet i de missatges creuats en totes direccions, és habitual veure com es calumnia o s'injuria els qui pensen diferent. Ser justos arriba també a aquestes pràctiques avui tan esteses. L'honra de les persones ha de ser respectada sempre.

L'Església defensa, fonamentant-se en els fets i les paraules de Jesucrist, que hi ha quelcom superior a la justícia estricta, que no la desmenteix sinó que la supera: la caritat, que brota d'un cor compassiu que no mesura, ni pesa, sinó que ajuda. Així van néixer tantes iniciatives socials com hospitals, orfenats, escoles, menjadors socials... que auxiliem els necessitats.

Vull animar per tant el treball indispensable de les forces d'ordre públic, legisladors, advocats i magistrats en la seva lluita per la justícia, i al mateix temps agrair la labor dels qui lliuren el seu temps a altres anant més enllà del que en justícia cal, moguts per la caritat que té en Jesucrist l'expressió màxima: lliurar la vida pels altres.

722. DIES DE VACANCES, DIES SANTS

29 de juliol de 2018

Una personalitat singular del Vaticà és el pare Raniero Cantalamessa. Es tracta d'un frare menor caputxí de 84 anys, predicador de la Casa Pontifícia, càrrec per al qual va ser nomenat per Joan Pau II i en el qual l'han mantingut Benet XVI i Francesc. Cantalamessa predica amb saviesa i sovint a un auditori format pel mateix Papa i per membres de la Cúria, i tria els temes d'acord amb els temps litúrgics o els esdeveniments socials.

M'ha semblat interessant recollir els seus comentaris amb motiu de les vacances aprofitant que estem acabant el mes de juliol i som a les portes d'agost, el mes de vacances per excel·lència a les nostres latituds.

«Em sembla significatiu» —diu— «que la paraula amb què s'indica tot aquest temps en llengua anglesa sigui *holydays*, que vol dir 'dies sants', dies que cal dedicar a la santedat. Aquest sentit de la paraula ens permet veure que en l'origen d'aquesta activitat de l'home que són les vacances, la festa, el repòs, etc. hi ha alguna cosa profundament diferent del sentiment actual, que entén les vacances com un temps per badar, atordir-se, fer coses rares. No és que les vacances no hagin de servir també per a divertir-se, per a badar —aclareix el predicador—, però són un do fet a l'home per a descobrir alguna cosa; no un temps per a perdre, per a cremar, sinó un temps per a valorar al màxim.»

Benet XVI, en una circumstància similar, va dir: «Desitjo a tothom, especialment als qui en senten més necessitat, que puguin gaudir de vacances per fer reposar les energies físiques i espirituals i renovar un contacte saludable amb la naturalesa. La muntanya, en particular, evoca l'elevació de l'esperit cap a les altures, cap al «grau alt» de la nostra humanitat que, per desgràcia, la vida diària tendeix a rebaixar.»

Alguna vegada hem reflexionat sobre unes paraules del primer capítol del Gènesi referides a la creació del món, quan se'ns diu que «el setè dia Déu va descansar». ¿Es va cansar Déu? Més aviat sembla que és un exemple que va voler donar-nos, sabent que nosaltres sí que necessitem aquest període.

Qualsevol que sigui el temps de vacances i la durada, els cristians no podem oblidar que hem de gaudir-lo en companyia de Déu. El repòs és una necessitat. Jesucrist mateix va dir als Apòstols, segons llegim a l'Evangelí: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mt 11,28) Veniu a mi, ens diu també a nosaltres. Gaudim amb la família en la seva presència i gaudim del món creat amb tota la seva bellesa i els seus inesgotables atractius.

723. TRES PAPES EN TRES MESOS

5 d'agost de 2018

Va ser un període molt especial en la història de l'Església el que vam viure fa justament quaranta anys. L'any 1978, en l'espai de tres mesos, vam tenir tres Papes: el 6 d'agost va morir Pau VI, el 28 de setembre va ser escollit Joan Pau I i el 16 d'octubre una nova elecció va recaure en Joan Pau II.

Em trobava a Roma quan va morir el papa Montini. La seva missió històrica va ser continuar el Concili Vaticà II inaugurat per Joan XXIII i guiar l'Església en el convuls període que va seguir.

Per això Pau VI tenia la idea clara que el món havia de salvar-se des de dins: «Des de fora no se salva el món. Com el Verb de Déu que s'ha fet home, cal fer-se una mateixa cosa amb les formes de vida d'aquells a qui es vol portar el missatge de Crist.»

Per això va instituir l'1 de gener la Jornada Mundial de la Pau, que s'ha anat celebrant des de llavors, i va viatjar (va ser el primer Papa que va pujar a un avió) a llocs significatius: Terra Santa, l'Índia i Nova York, on va parlar davant les Nacions Unides. Va ser també el primer Papa a viatjar a Llatinoamèrica.

L'any 1972 una persona va causar destrosses a la Pietat de Miquel Àngel. El Papa va baixar a veure-les commogut. Alguns van llegir l'atemptat com un signe de la crisi de l'Església, que patia fortes desercions de preveres i religiosos i també interpretacions teològiques esbiaixades. Va ser aquest any quan Pau VI va arribar a afirmar que «el fum de Satanàs s'ha colat al temple de Déu».

Sis anys abans de la seva mort va tenir un gest profètic: en una visita a Venècia es va treure l'estola papal i la va posar sobre les espatlles del cardenal Luciani, que seria el seu successor amb el nom de Joan Pau I. Els trenta-tres dies del seu brevíssim pontificat van ser suficients perquè deixés un record perenne de la seva senzillesa. El seu somriure va captivar els qui el van veure per televisió i els oients de les seves predicacions. Va morir al llit, de manera sobtada, deixant l'Església sumida en la perplexitat i el dolor.

I així va arribar un segon conclave que va escollir el primer no italià en quatre-cents anys, el polonès Karol Wojtyła. El seu llarg pontificat, fins l'any 2005, que tenim molt present, va marcar la vida de l'Església i del món; també la meua vida, pel fet de nomenar-me arquebisbe de Tarragona. En aquesta qualitat vaig tenir la sort de mantenir amb ell breus trobades entranyables.

Fem memòria d'aquests tres Papes de l'últim mig segle. Cada un d'ells va deixar un testimoni impagable de pastor a la mesura del cor de Jesucrist.

724. LA FORTALESA DE SER CONSEQÜENTS

12 d'agost de 2018

A la primera Carta de Sant Joan, l'Apòstol es dirigeix als joves amb aquestes paraules: «Joves, us escric a vosaltres: Sou forts. La paraula de Déu està en vosaltres i heu vençut el Maligne» (2,14c).

La virtut de la fortalesa és essencial per a la vida cristiana ja des de la joventut. El cristià es veu obligat amb freqüència a nedar contra corrent, i és precisament el testimoni que ofereix el que mou a altres a reflexionar.

Plutarc parla d'un filòsof que es va trobar amb un jove que corria de pressa. «De qui fuges tan de pressa?» —li va preguntar. «D'un home que vol arrossegar-me al mal», va contestar el jove. El filòsof va replicar llavors: «Avergonyeix-te, que no sigui ell qui fugi de tu.»

La fortalesa no és només una qualitat física, sinó moral. Se situa tan lluny de la covardia com de la temeritat. És més aviat la força amb què defensem les nostres conviccions, fins i tot en ambients poc propicis o amenaçadors.

Els màrtirs són la màxima expressió d'aquesta virtut que és també un do. Per posar un cas, el de Thomas More, que va preferir la presó abans d'acceptar, com a primer ministre del Rei, la seva ruptura amb l'Església per no aprovar la seva conducta. Com tants màrtirs del segle XX, com els centenars de beatificats a Tarragona per no renunciar a la seva religió.

Ordinàriament no ens serà exigint el martiri, però sí suportar els perills o les conseqüències de la fidelitat a Jesucrist. Estic pensant, quan escric això, en els cristians d'alguns països, com Nigèria, que en determinades zones es juguen la vida pel simple fet d'assistir

a la missa dominical. Penso també en els metges i infermeres que rebutgen participar en pràctiques d'avortament o, en alguns països, en pràctiques d'eutanàsia. A força parts del món el fet de batejar o d'anar a l'Església suposa la pèrdua del lloc de treball o la impossibilitat de ser promocionat.

En alguns moments, persones benintencionades han suggerit que la manera d'atreure joves a la pràctica religiosa passa per abaixar el llistó, per exemple renunciant a la predicació d'alguns sagraments, a la indissolubilitat del matrimoni o autoritzant pràctiques anticonceptives. L'experiència demostra una altra cosa: on s'ha establert la idea d'un cristianisme light, la pràctica religiosa ha disminuït.

Les persones, sobretot quan són joves, aprofiten les ofertes low cost per viatjar o per comprar coses, però el que els atrau del cristianisme, quan el coneixen, és la persona de Jesucrist i la vida dels que són conseqüents amb les seves creences.

725. LA TEMPRANÇA ENS FA LLIURES

19 d'agost de 2018

Abans de res, bones festes de Sant Magí. Pot sorprendre que precisament en dies així parli de la tempraça, l'última de les quatre virtuts cardinals. Així ho ha volgut el calendari dels meus escrits, després de tractar de les altres virtuts. Però crec que és una coincidència feliç, perquè a la vida no s'ha d'abusar de res. Si cada dia fos festa, no hi hauria festes. Si cada setmana celebréssim la Festa Major, perdrien sentit les de Santa Tecla i Sant Magí.

La tempraça no és una actitud mortificada de renúncia a les alegries de la vida, ni un càstig que ens infligim, com si passar-ho bé fos poc cristià. No és una humiliació del nostre cos o una actitud masoquista. Qui l'entengués així no hauria entès res. És, en canvi, una elecció a favor de la nostra condició de persones lliures. Algú dominat pel menjar, la beguda, la droga, la sensualitat, l'afany de consumir... no és veritablement lliure perquè està lligat a uns vicis que no li permeten ser amo de si mateix.

La persona temperada, sòbria, és aquella que concedeix primacia a l'esperit per damunt dels sentits, i domina les seves passions en comptes de deixar-se dominar per elles.

En l'actualitat aquesta tempraça és especialment necessària per afrontar les possibilitats que ens ofereixen les noves tecnologies, sobretot en el camp de batalla de la curiositat. Imaginem algú que prostrat a la butaca es passa hores veient al televisió i fent zàping. Com que podem accedir a més d'un centenar de canals, les possibilitats són enormes, i és probable que podent veure-ho tot no vegem res, en un afany desmesurat de cerca. Això és falta de tempraça.

Passem a l'ordinador. La navegació per Internet permet consultar centenars de notícies, comentaris, acudits i fotografies, en innombrables webs i xarxes socials. Pot ser una eina eficaç d'informació i opinió, però també una pèrdua de temps, una dissipació

de la nostra intel·ligència enmig d'una selva en la qual ens fiquem com les abelles que van de flor en flor.

El mòbil és un altre instrument amb el qual podem donar glòria a Déu, ja que facilita la comunicació entre les persones i això és magnífic. Això no obstant, un ús desmesurat ens esclavitzava. Hi ha persones que el consulten centenars de vegades al dia, que no eviten interrompre una conversa per mirar-lo, que el tenen a la taula del menjador al costat de la forquilla i el ganivet com si fos un més de la família.

M'he detingut en aquest aspecte de la tempraça per ser més actual. Cal saber renunciar a una curiositat excessiva. Ho agrairan el nostre esperit ... i la nostra vista.

726. 700 ANYS DE L'ESGLÉSIA DE VINAIXA

26 d'agost de 2018

Aquest diumenge, 26 d'agost, es compleixen 700 anys de l'església parroquial de Vinaixa, dedicada a sant Joan Baptista, un temple del segle XIV que pel seu valor arquitectònic va ser declarat per la Generalitat bé cultural d'interès nacional.

Amb aquest motiu tindrè la satisfacció de celebrar la santa missa en aquest municipi de les Garrigues, que l'any 1318 va aixecar un gran temple i posteriorment el seu campanar. És de transició entre el romànic i el gòtic i va ser enriquit amb imatges, lamentablement destruïdes durant la Guerra Civil, i retaules que per fortuna es conserven al Museu Diocesà de Tarragona.

Prova de l'estima a la seva església que continua tenint el municipi de Vinaixa, d'uns 500 habitants, són els concerts, conferències i exposicions que s'han organitzat en ocasió dels 700 anys, com ho és que dues de les campanes, de les quatre que té el seu campanar, fossin donades fa només sis anys per particulars. És un detall revelador. Les campanes sempre han acompanyat la vida dels pobles en les seves hores tristes i alegres.

Tot això em fa pensar en una realitat no sempre tinguda en compte: les 4.000 esglésies o llocs de culte escampats per tota la geografia de Catalunya són un veritable tresor artístic i de la memòria popular. En el seu interior conserven documents, com llibres amb batejos, matrimonis i defuncions, i en el seu exterior són els principals monuments artístics de les poblacions. Els seus campanars són el primer que es veu en la distància, i aquesta visió resulta commovedora per a les persones que tornen després d'una estada més o menys llarga en alguna ciutat.

Són, alhora, expressions del patrimoni històric i artístic que mereixen ser conservades, i la nostra tasca inacabable és mantenir-les en peu, una preocupació que sento quan arriben notícies d'alguna en la qual el sostre s'ha desplomat en part, com a Constantí, o quan la notícia és que un llamp va causar destrosses a l'església de Siurana, per citar només dos exemples.

Amb tot, l'important de les esglésies és que en elles s'hi celebra l'eucaristia i que són llocs on s'imparteixen els sagraments i la catequesi alhora que s'exerceix la caritat. L'Església, en majúscula, està formada per les «pedres vives», que són els cristians.

Jesucrist va ensenyar que ha de ser construïda sobre roca, i això s'entén bé a Vinaixa, població coneguda per la indústria de la pedra. Necessitem temples sòlids acompanyats per la solidesa de la vida cristiana dels fidels que trobem la nostra força al costat del sagrari i en l'eucaristia dels diumenges.

Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Juliol

Diumenge 1

- A la capella del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona, assisteix a la celebració de la Divina Litúrgia, convidat per Sa Gràcia Mons. Timotei Laurant, bisbe d'Espanya i Portugal de la Metropolia Ortodoxa Romanesa d'Europa Occidental i Meridional.
- A la tarda, a l'estadi de futbol del Club Gimnàstic de Tarragona, assisteix a la cerimònia de clausura dels XVIII Jocs Mediterranis.

Dilluns 2

- A la capella del palau episcopal, presideix la cerimònia de presa de possessió dels nous membres del Tribunal Metropolità.
- Al palau arquebisbal, signa la renovació del conveni missioner amb la nostra missionera diocesana a la R.D. del Congo, Isabel Correig.
- A la tarda, a la capella del palau arquebisbal, celebra l'eucaristia durant la qual un fidel diocesà és readmès a la plena comunió amb l'Església catòlica.

De dimarts 3 a dijous 5

- A Salardú (Vall d'Aran), presideix la reunió n. 227 de la CET.
- De divendres 6 a dimarts 10
- Participa en el pelegrinatge amb malalts a Lourdes organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona.

Dijous 12

- A la tarda, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona, assisteix al concert organitzat amb motiu del Congrés internacional de Pueri Cantores.

Divendres 13

- Viatja a Saluzzo (Itàlia).

De dissabte 14 a diumenge 15

- A Saluzzo (Itàlia), participa en la Festa della Vita 2018, organitzada per la Comunitat del Cenacle.

Dilluns 16

- Viatja de tornada a Tarragona des de Saluzzo.

Dimarts 17

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 415 del Consell Episcopal.
- A la tarda, a la casa d'espiritualitat de les Missioneres Claretianes de Reus, fa una meditació i celebra l'eucaristia amb les laïques amb missió pastoral.

Dimecres 18

- Al matí, a la capella del palau arquebisbal, celebra l'eucaristia d'enviament de cinc persones a Trujillo (Hondures).
- Al Centre Tarraconense El Seminari, presideix l'acte d'inauguració de l'exposició de l'artista Javier Ballester Montesol.

Dijous 19

- Al vespre participa en el Sopar solidari organitzat per la Fundació PortAventura en favor de l'Associació Espanyola contra el Càncer (AECC).

Divendres 20

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del Patronat de la Fundació Obra Pia Montserrat.
- Rep la visita protocol·lària d'en Joan Sabaté Borràs, nou subdelegat del govern a Tarragona.
- A la tarda, a l'església parroquial de Santa Maria de Cabra del Camp, presideix l'acte d'inauguració de la rehabilitació feta al temple.

Dissabte 21

- Al Mas d'en Lluc, a Cornudella de Montsant, visita la casa Mare de Déu de Misericòrdia de la Comunitat del Cenacle, celebra l'eucaristia i dina amb ells.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 22

- Al matí, des del Monestir de les Dominiques de Sant Cugat del Vallès, presideix l'eucaristia dominical retransmesa en directe per La 2 de RTVE.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Mont-roig del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 23

- Al palau arquebisbal, presideix l'acte de signatura del conveni de col·laboració entre la Fundació Obra Pia Montserrat i l'Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Tarragona.
- A la tarda, presideix la reunió del Consell d'Afers Econòmics.

Dimarts 24

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 416 del Consell Episcopal.

Dimecres 25

- A l'església parroquial de Sant Jaume Apòstol d'Ulldemolins, celebra l'eucaristia en la solemnitat del titular de la Parròquia i patró del poble.

Dijous 26

- Al Centre Tarraconense El Seminari presideix l'acte de presentació de la 2a edició del llibre La Tàrraco dels primers cristians.

Divendres 27

- Al palau arquebisbal, rep la visita protocol·lària del nou subdelegat de Defensa a Tarragona, l'Il·lm. Sr. Antonio Bergoños González.
- A la Catedral, presideix l'acte de trasllat i sepultura de les relíquies del beat Miquel Saludes, prevere i màrtir, a la cripta de la capella dels Sants Màrtirs.

Dissabte 28

- A Guissona, assisteix al casament d'uns nebots.

Diumenge 29

- A la Parròquia de la Transfiguració del Senyor de Pira, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a l'església parroquial de Santa Maria de Bonavista, celebra l'eucaristia durant la qual pren possessió com a nou rector de la Parròquia Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón.

Dilluns 30

- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Calafell, celebra l'eucaristia en l'aniversari del martiri dels beats Benito José Labre i Enrique Beltrán, de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, i fa la benedicció de les arquetes amb els reliquiàris.

Dimarts 31

- Al matí, a l'església parroquial de Sant Pau de Tarragona, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Jordi Gual Ferrer.
- A la tarda viatja a Pamplona.

Agost

Dimecres 1

- Roman a Pamplona.

Dijous 2

- A la tarda retorna a Tarragona.

Divendres 3

- Rep la visita de comiat del fins ara comissari de la Regió Policial del Camp de Tarragona, l'intendent David Boneta.

Dissabte 4

- A la capella de la Mare de Déu del Claustre de la Catedral de Tarragona, celebra l'eucaristia per a un grup de germanes i novícies Missioneres Claretianes de Reus.

Diumenge 5

- A l'església parroquial de Sant Julià de l'Arboç, celebra l'eucaristia dominical durant la qual pren possessió com a nou rector Mn. Jean Damascène Ndagijimana.

De dimarts 7 a dissabte 25

- Marxa uns dies de descans a la Val d'Aran.

Diumenge 26

- A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Vinaixa, celebra l'eucaristia dominical en commemoració dels 700 anys de la finalització de les obres de construcció del temple.
- En acabar torna a la Val d'Aran.

Dimecres 29

- Retorna a Tarragona.

ENQUADERNACIÓ
IMPREMTA VIRGILI
TARRAGONA

Impressió òfset i digital
Enquadrernació
Disseny

Tesis · Carpetes...
Targetes · Sobres...
Revistes · Llibres...
Cartells · Fulletons...
Targetons · Invitacions...
Triptics · Flyer's
i molt més

Carrer Ferrers, 1 · 43003 TARRAGONA · 977 233 251 · info@ivirgili.com · www.ivirgili.com

Divendres 31

– A la tarda, a l'església parroquial de Santa Maria de Solivella, assisteix al concert d'orgue i campanes organitzat dins dels actes commemoratius del 275è aniversari del Vot de Poble al Sagrat Cor.

Secretaria general i cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de juliol 2018

Amb data de 5 de juliol de 2018, el Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat els següents nomenaments parroquials:

PARROQUIALS :

Mn. Joan M. Padrell Benet,

rector de la Parròquia de Santa Maria de Cambrils.

Mn. Norbert Miracle Figuerola,

rector de la parròquia de Sant Salvador del Vendrell.

Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón,

rector de la Parròquia de Santa Maria Assumpta de Bonavista, a Tarragona (continua com a rector de la Parròquia de Santa Maria de Vallmoll).

Mn. Antoni Pérez de Mendiguren i Cros,

rector de la Parròquia de Sant Salvador dels Pallaresos (continua com a rector de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona).

Mn. Josep Antoni López Salinas,

rector de les parròquies de Sant Pere Apòstol de Perafort i de Sant Sebastià de Puigdelfí.

Mn. F. Xavier Morell Rom,

rector de les parròquies de Sant Feliu Màrtir de Constantí i de Sant Sebastià de la Canonja.

Mn. Manuel M. Fuentes i Gasó,

rector de les parròquies de Sant Andreu Apòstol de la Selva del Camp, de Sant Miquel Arcàngel d'Almóster i de Sant Miquel Arcàngel de l'Albiol.

Mn. Josep Bofarull Veciana,

rector de les parròquies de Sant Martí Bisbe de l'Aleixar i de la Nativitat de la Mare de Déu de Vilaplana (continua com a rector de la Parròquia de Santa Maria Assumpta de Maspujols).

Mn. Eduardo José Angulo Colmenárez,

rector de les parròquies de Sant Pere Apòstol de Riudecols (i església de la Concepció de Maria de les Voltes), de Sant Antoni de Pàdua de les Irlles, de l'Assumpció de les Borges del Camp, de Sant Miquel Arcàngel d'Alforja, de Sant Andreu d'Arbolí i de Sant Esteve de la Febró.

Mn. Lluís Simón Pascual,

rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Rodonyà (continua com a rector de la Parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Masllorenç).

Mn. Albert Fortuny Llaveria,

rector de les parròquies de Santa Maria de Vila-rodona, de Sant Bartomeu de Montferri, de Sant Bartomeu d'Alió i de Sant Jaume Apòstol de Bràfim.

Mn. Jean Damascene Ndagijimana,

rector de les parròquies de Sant Julià de l'Arboç i de Santa Eulàlia de Banyeres del Penedès.

Mn. Lluís Noguero Aguilar,

rector de la Parròquia de Sant Cristòfor de Cunit i tinent de la Tinença de l'Assumpció de Segur de Calafell (continua com a rector de la Parròquia de Santa Maria de Bellvei).

Mn. Xavier Roig Rovira,

rector de les parròquies de Santa Maria de Falset, de Santa Llúcia de Bellmunt del Priorat, de Sant Joan Evangelista de Porrera, de Santa M. Magdalena de Pradell de la Teixeta i de la Nativitat de la Mare de Déu de la Torre de Fontaubella.

Mn. Josep M. Alegret Bellmunt,

rector de les parròquies de Sant Llorenç de Llorenç del Penedès, de Sant Jaume de Sant Jaume dels Domenys i de Santa Maria de Santa Oliva.

Mn. Josep M. Font Solé,

rector de les parròquies de Sant Jaume Apòstol d'Arbeca, de Sant Martí de Sant Martí de Maldà (i església del Dolç Nom de Maria del Vilet), de Sant Jaume Apòstol de Belianes, de Santa Maria de Maldà, de Sant Jaume Apòstol de Nalec, de Sant Miquel dels Omellons i de la Transfiguració del Senyor de Rocafort de Vallbona.

Mn. Jordi Díaz Moix,

rector de la Parròquia de Sant Jaume Apòstol dels Garidells (i església dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi de les Gunyoles) i encarregat de l'església del Sagrat Cor de Jesús de Vistabella (continua com a rector de les parròquies de Sant Salvador de Tarragona, de Santa Maria de la Secuita i de Sant Roc de l'Argilaga).

Mn. Joan M. Ferrer Calvo,

rector de la Parròquia de Santa Maria de Salomó (continua com a rector de la Parròquia de Santa Maria de la Pobla de Montornès).

Mn. Raimon Mateu i de la Casa,

diaca encarregat de la cura pastoral de les parròquies de Sant Mateu Apòstol de Riudecanyes, de Sant Bartomeu de l'Argentera i de Santa Maria de Duesaigües.

Mn. Joan Curieses Garcia,

adscriu a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona.

Mn. Francesc Manresa Manresa,

adscriu a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls.

Mn. Manuel Borges Anguera,

adscriu a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls.

Mn. Ramon Martí i Olesti,

adscriu a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Reus

Mn. Miquel dels Sants Combalia Aleu,

adscriu a la Parròquia de la Santíssima Trinitat de Tarragona.

SEMINARI

Mn. Jaume Gené Nolla,

rector del Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona.

Tots aquests nomenaments es faran efectius abans de finalitzar el mes de setembre de 2018.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Tarragona, 9 de juliol de 2018

Francesc, Papa

MISSATGE

de 20 de maig de 2018, solemnitat de Pentecosta, per a la Jornada Mundial de les Missions 2018

«Amb els joves, portem l'Evangelí a tothom»

Benvolguts joves, vull reflexionar amb vosaltres sobre la missió que Jesús ens ha confiat. Adreçant-me a vosaltres ho faig també a tots els cristians que viuen en l'Església l'aventura de la seva existència com a fills de Déu. El que m'impulsa a parlar a tothom, dialogant amb vosaltres, és la certesa que la fe cristiana roman sempre jove quan s'obre a la missió que Crist ens confia. «La missió reforça la fe», escrivia sant Joan Pau II (carta encíclica *Redemptoris missio*, 2), un Papa que estimava molt els joves i que es va dedicar molt a ells.

El Sínode que celebrarem a Roma el proper mes d'octubre, mes missioner, ens ofereix l'oportunitat de comprendre millor, a la llum de la fe, allò que el Senyor Jesús us vol dir als joves i, a través vostre, a les comunitats cristianes.

La vida és una missió

Cada home i cada dona és una missió, i aquesta és la raó per la qual es troba vivint a la terra. Ser atrets i ser enviats són els dos moviments que el nostre cor, sobretot quan és jove en edat, sent com a forces interiors de l'amor que prometen un futur i impulsen cap endavant la vostra existència. Ningú millor que els joves percepc com la vida sorprèn i atrau. Viure amb alegria la responsabilitat pròpia davant el món és un gran desafiament. Conec bé les llums i les ombres de ser jove, i, si penso en la meva joventut i en la meua família, recordo com d'intensa era l'esperança en un futur millor. El fet que estiguem en aquest món sense una decisió nostra prèvia, ens fa intuir que hi ha una iniciativa que ens precedeix i ens crida a l'existència. Cada un de nosaltres està cridat a reflexionar sobre aquesta realitat: «Jo sóc una missió en aquesta terra, i per això estic en aquest món» (exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, 273).

Us anunciem Jesucrist

L'Església, anunciant allò que ha rebut de manera gratuïta (cf. Mt 10,8; Ac 3,6), comparteix amb vosaltres, joves, el camí i la veritat que condueixen al sentit de l'existència en aquesta terra. Jesucrist, mort i ressuscitat per nosaltres, s'ofereix a la nostra llibertat i la mou a cercar, descobrir i anunciar aquest sentit ple i vertader. Benvolguts joves, no tingueu por de Crist ni de la seva Església. En ells es troba el tresor que omple d'alegria la

vida. Us ho dic per experiència: gràcies a la fe he trobat el fonament dels meus anhels i la força per a realitzar-los. He vist molt de sofriment, molta pobresa, desfigurar el rostre de molts germans i germanes. Però, per a qui està amb Jesús, el mal és un estímul per estimar cada vegada més. Per amor a l'Evangelí, molts homes i dones, i molts joves, s'han lliurat generosament a si mateixos, a vegades fins al martiri, al servei dels germans. De la creu de Jesús aprenem la lògica divina de l'ofertament de nosaltres mateixos (cf. 1Co 1,17-25), com a anunci de l'Evangelí per a la vida del món (cf. Jn 3,16). Estar inflamats per l'amor de Crist consumeix qui crema i fa créixer, illumina i vivifica qui s'estima (cf. 2Co 5,14). Seguint l'exemple dels sants, que ens descobreixen els amplis horitzons de Déu, us convido a preguntar-vos en tot moment: «Què faria Crist en el meu lloc?»

Transmetre la fe fins als confins de la terra

També vosaltres, joves, pel baptisme, sou membres vius de l'Església, i junts tenim la missió de portar a tothom l'Evangelí. Vosaltres esteu obrint-vos a la vida. Créixer en la gràcia de la fe, que se'ns transmet en els sacraments de l'Església, ens submergeix en un corrent de multitud de generacions de testimonis, on la saviesa del qui té experiència es converteix, al seu torn, en suport i esperança per a qui és a prop de la meta del seu camí. En la convivència entre els homes de diferents edats, la missió de l'Església construeix ponts intergeneracionals, en els quals la fe en Déu i l'amor al proïsme constitueixen factors d'unió profunda.

Aquesta transmissió de la fe, cor de la missió de l'Església, es realitza pel «contagi» de l'amor, en el qual l'alegria i l'entusiasme expressen el descobriment del sentit i la plenitud de la vida. La propagació de la fe per atracció exigeix cors oberts, dilatats per l'amor. No es pot posar límits a l'amor: fort com la mort és l'amor (cf. Ct 8,6). I aquesta expansió crea l'encontre, el testimoniatge, l'anunci; produeix la participació en la caritat amb tots els qui estan allunyats de la fe i es mostren davant seu indiferents, a vegades oposats i contraris. Ambients humans, culturals i religiosos encara aliens a l'Evangelí de Jesús i a la presència sacramental de l'Església representen les perifèries extremes, «els confins de la terra», cap on els deixebles missioners són enviats, des de la Pasqua de Jesús, amb la certesa de tenir sempre amb ells el seu Senyor (cf. Mt 28,20; Ac 1,8). En això consisteix el que anomenem *missio ad gentes*. La perifèria més desolada de la humanitat necessitada de Crist és la indiferència vers la fe o fins i tot l'odi contra la plenitud divina de la vida. Qualsevol pobresa material i espiritual, qualsevol discriminació de germans i germanes és sempre conseqüència del rebuig a Déu i al seu amor.

Els confins de la terra, benvolguts joves, són per a vosaltres avui molt relatius i sempre fàcilment «navegables». El món digital, les xarxes socials que ens envaeixen i traspassen, difuminen fronteres, esborren límits i distàncies, redueixen les diferències. Sembla tot a l'abast de la mà, tot tan proper i immediat. Però, sense el do compromès de les nostres vides, podrem tenir milers de contactes però no estarem mai immersos en una veritable comunió de vida. La missió fins als confins de la terra exigeix el do d'un mateix en la vocació que ens ha donat qui ens ha posat en aquesta terra (cf. Lc 9,23-25).

Gosaria dir que, per a un jove que vol seguir Crist, l'essencial és la cerca i l'adhesió a la vocació pròpia.

Testimoniar l'amor

Agraixo totes les realitats eclesials que us permeten trobar personalment Crist viu en la seva Església: les parròquies, associacions, moviments, les comunitats religioses, les diferents expressions de servei missioner. Molts joves troben en el voluntariat missioner una forma per a servir els «més petits» (cf. Mt 25,40), promovent la dignitat humana i testimoniant l'alegria d'estimar i de ser cristians. Aquestes experiències eclesials fan que la formació de cadascú no sigui només una preparació per a l'èxit professional d'un mateix, sinó el desenvolupament i la cura d'un do del Senyor per a servir més bé els altres. Aquestes formes lloables de servei missioner temporal són un començament fecund i, en el discerniment vocacional, poden ajudar-vos a decidir el do total de vosaltres mateixos com a missioners.

Les Obres Missionals Pontificies (OMP) van néixer de cors joves, amb la finalitat d'animar l'anunci de l'Evangelí a totes les gents, contribuint al creixement cultural i humà de tanta gent assedegada de Veritat. La pregària i l'ajuda material, que generosament són donades i distribuïdes per les OMP, serveixen a la Santa Seu per a procurar que els qui les reben per a la seva necessitat puguin, al seu torn, ser capaços de donar testimoniatge del seu entorn. Ningú no és tan pobre que no pugui donar allò que té, i abans fins i tot allò que és. M'agrada repetir l'exhortació que vaig adreçar als joves xilens: «Mai no pensis que no tens res per aportar o que no fas falta a ningú. Fas falta a molta gent i això pensa-ho. Cadascun de vosaltres penseu-ho en el vostre cor: Jo faig falta a molta gent» (Encontre amb els joves, Santuari de Maipú, 17 de gener de 2018).

Benvolguts joves: el proper octubre missioner, en què es desenvoluparà el Sínode que està dedicat a vosaltres, serà una nova oportunitat per a fer-nos deixebles missioners, cada vegada més apassionats per Jesús i la seva missió, fins als confins de la terra. A Maria, Reina dels Apòstols, als sants Francesc Xavier i Teresa de l'Infant Jesús, al beat Pau Manna, els demano que intercedeixin per tots nosaltres i que ens acompanyin sempre.

Francesc

PARAULES INICIALS

en la visita del Sant Pare a Bari (Basílica de Sant Nicolau) — el dissabte 17 de juliol de 2018—, acompanyat pels representants de les Esglésies cristianes, principalment Orientals, per pregar per la “dramàtica situació” dels cristians de l'Orient Mitjà

Estimats germans, Hem arribat com pelegrins a Bari, finestra oberta al pròxim Orient, portant al cor les nostres Esglésies, els nostres pobles i tantes persones que viuen en situació de ran sofriment. A ells, els diem : « Estem al vostre costat ». Estimats germans,

us agraeixo de tot cor l'haver vingut fins aquí amb generositat i de pressa. I estic molt agraït a tots vosaltres que ens hostatgeu en aquesta ciutat, ciutat d'encontre, ciutat d'acollida.

En el nostre camí comú ens sosté la Santa Mare de Déu, venerada aquí con a Odegitria : la que mostra el camí. Aquí reposen les relíquies de Sant Nicolau, bisbe d'Orient, la veneració del qual solca els mars i travessa les fronteres entre les Esglésies. Que el miraculós Sant intercedeixi per curar les ferides que tants porten a dins. Aquí contemplem l'horitzó i el mar i ens sentim empesos a viure aquesta jornada amb el pensament i el cor dirigits a l'Orient Mitjà, encreuament de civilitzacions i bressol de les grans religions monoteistes.

Allí ens visità el Senyor « sol que ve del cel » (Lc 1,78). Des d'allí, la llum de la fe es propagà pel món sencer. Allí han sorgit les deus fresques de l'espiritualitat i del monacat. Allí són conservats ritus antics únics i inestimables riqueses d'art sacre i de la teologia; allí perviu l'herència dels grans Pares en la fe. Aquesta tradició és un tresor que hem de guardar amb totes les nostres forces, perquè a l'Orient Mitjà hi ha les arrels de les nostres mateixes ànimes.

Però sobre aquesta esplèndida regió s'han concentrat, especialment en els últims anys, un espès núvol de tenebres : guerra, violència i destrucció, ocupacions i diverses formes de fonamentalisme, migracions forçades i abandonament, i tot això enmig del silenci de tants i la complicitat de molts. Orient Mitjà s'ha tornat una terra de gent que abandona la terra pròpia. I hi ha el risc que s'extingeixi la presència dels nostres germans i germanes en la fe, desfigurant el mateix rostre de la regió, perquè un Orient Mitjà sense cristians no seria l'Orient Mitjà.

Aquesta jornada s'inicia amb l'oració, per tal que la llum dissipï les tenebres del món. Ja hem encès, davant Sant Nicolau, la « llàntia d'una sola flama », símbol de la unitat de l'Església. Junt volem encendre avui una flama d'esperança. Que les llànties que posarem siguin signe d'una llum que encara brilla en la nit. Els cristians, de fet, són llum del món (cf. Mt 5,14), però no només quan entorns seu tot és radiant, sinó també quan en els moments foscos de la història, no es resignen a les tenebres que tot ho embolcallen i alimenten la metxa de l'esperança amb l'oli de l'oració i de l'amor. Perquè, quan estenen les mans cap al cel en oració i es dóna la mà al germà sense buscar l'interès propi, crema i resplendeix el foc de l'Esperit, Esperit d'unitat, Esperit de pau.

Preguem plegats, per demanar al Senyor del cel aquesta pau que els poderosos de la terra encara no han aconseguit trobar. Que des del curs del Nil fins a la vall del Jordà, i més enllà, passant per l'Orontes, el Tigris i l'Eufrates, ressoni el crit del Salm : « Que hi hagi pau dintre teu! » (Sl 122,8). Pels germans que sofreixen i pels amics de cada poble i religió, repetim : *La pau sigui amb tu*. Amb el salmista, ho demanem de manera particular per Jerusalem, la ciutat santa estimada per Déu i ferida pels homes, sobre la qual el Senyor encara plora : *La pau sigui amb tu*.

La pau : és el crit de tants “Abel” de l’actualitat que puja al tron de Déu. Pensant en ells, ja no ens podem permetre dir —ni a l’Orient Mitjà ni a qualsevol altra part del món— : « Que potser sóc el guardià del meu germà? » (Gn 4,9). La indiferència mata, i nosaltres volem ser una veu que combat l’homicidi de la indiferència. Volem donar veu al qui no la té, a qui només pot empassar-se les llàgrimes, perquè avui l’Orient Mitjà plora, avui sofreix i calla, mentre altres el trepitgen en cerca de poder i riqueses. Per als petits, els senzills, els ferits, per aquells que tenen Déu al seu costat, nosaltres implorem : *La pau sigui amb tu*. Que el « Déu de tot consol » (2Co 1,3), que guareix els cors desfets i embena les ferides (cf. Sl 147,3), escolti avui la nostra veu.

PARAULES EN ACABAR LA JORNADA

el dissabte, 7 de juliol de 2018, en l’atri de la Basílica de Sant Nicolau de Bari (o de Mira)

Estimats germans i germanes :

Estic molt agraït per aquest trobament que hem tingut la gràcia de viure. Ens hem ajudat a redescobrir la nostra presència com a cristians a l’Orient Mitjà, com a germans. I serà tant més profètic quant més manifesti a Jesús, el Príncep de la pau (cf. Is 9,5). Ell no empunya l’espasa, sinó que, als seus, els demana que novament l’embeinin (cf. Jn 18,11). També la nostra manera de ser església és veu temptada per la lògica del món, lògica de poder i de guany, lògica apressada i de conveniència. I hi ha el nostre pecat, la incoherència entre la fe i la vida, que enfosqueix el testimoni. Sentim, una vegada més, que hem de convertir-nos a l’Evangeli, garantia d’autèntica llibertat, i fer-ho ara urgentment, en la nit de l’Orient Mitjà en agonia. Con en l’angoixosa nit de Getsemaní, no serà la fugida (cf. Mt 26,56) o l’espasa (cf. Mt 26,52) el que anticipi el matí radiant de Pasqua, sinó el do de si a imitació del Senyor.

La bona notícia de Jesús, crucificat i ressuscitat per amor, que ens arribà des de les terres de l’Orient Mitjà, han conquerit el cor de l’home tot al llarg dels segles perquè no està lligada als poders del món, sinó a la força inerm de la Creu. L’Evangeli ens obliga a una conversió diària als plans de Déu, a que trobem només en ell seguretat i consol, per anunciar-lo, malgrat tot, a tothom. La fe de les persones senzilles, tant profundament arrelada a l’Orient Mitjà, és la font en la que hem de sadollar-nos i purificar-nos, com passa quan tornem als orígens, pujant com pelegrins a Jerusalem, a Terra Santa o als santuaris d’Egipte, Jordània, Líban, Síria, Turquia i altres llocs sagrats d’aquesta regió.

Animant-nos mútuament, hem dialogat fraternalment. Ha estat una senyal de que el trobament i la unitat cal buscar-los sempre, sense témer les diferències. Semblantment també la pau : cal també cultivar-la en les àrides terres de les contraposicions, perquè avui, malgrat tot, no hi ha alternativa possible a la pau. La pau no vindrà gràcies a les treves sostingudes per murs i proves de força, sinó per la voluntat real d’escoltar i de dialogar. Nosaltres ens comprometem a caminat, pregar i treballar, i implorem que l’art de

la trobada prevalgui sobre les estratègies de confrontació, que la ostentació dels amenaçadors *signes de poder* deixi pas al *poder dels signes* d'esperança : homes de bona voluntat i de credos diferents que no tenen por de parlar-se, d'acceptar les raons dels altres i de tenir cura els uns dels altres. Només així, tenint cura que el pa i el treball, la dignitat i l'esperança no falti a ningú, els crits de guerra es transformaran en cants de pau.

Per això és essencial que qui té el poder es posi decididament i sense més dilacions al servei veritable de la pau i no al dels propis interessos. Prou ja del benefici d'uns pocs a costa de la pell de molts! Prou de les ocupacions de les terres que esqueixen els pobles! Prou amb fer prevaler les veritats parcials a costa de les esperances de la gent! Prou d'usar a l'Orient Mitjà per tal d'obtenir beneficis aliens a l'Orient Mitjà.

La guerra és la plaga que tràgicament assalta aquesta estimada regió. Qui ho sofreix és sobretot la gent pobre. Pensem en la martiritzada Síria, especialment en la província de Deraa, on s'han reprès intensos combats que han provocat un gran nombre de persones desplaçades, exposades a terribles sofriments. La guerra és filla del poder i la pobresa. És vençuda renunciant a la lògica de la supremacia i desarrelant la misèria. Molts conflictes han estat fomentats també per formes de fonamentalismes i fanatisme que, disfressats de pretextos religiosos, ha blasfemat de en realitat el nom de Déu, que és pau, i han perseguit el germà que ha viscut des de sempre al seu costat. Però la violència sempre s'alimenta de les armes. No es pot aixecar la veu per parlar de pau mentre d'amagat són seguides desenfrenades curses de rearmament. És una gravíssima responsabilitat que pesa sobre la consciència de les nacions, especialment de les més poderoses. No oblidem el segle passat, no deixen de banda les lliçons d'Hiroshima i Nagasaki, no convertim les terres d'Orient, on el manifestà el Verb de la pau, en fosques extensions de silenci. Prou de contraposicions obstinades, prou de set d'enriquiment, que no s'atura davant ningú mentre pugui acaparar dipòsits de gas i de combustible, sense cap cura per la casa comú i sense cap escrúpol de que el mercat de l'energia dicti la llei de la convivència entre els pobles.

Que per obrir camins de pau, en canvi, es giri la mirada cap a qui suplica poder viure fraternalment amb els demès. Que es protegeixi la presència de tothom no només dels qui són majoria. Que s'obri també de bat a bat a l'Orient Mitjà el camí del dret a una ciutadania comuna, camí per a un futur renovat. També els cristians són i han de ser ciutadans a ple títol i amb els mateixos drets.

Profundament angoixats, però mai privats d'esperança, aixequem la mirada a Jerusalem, ciutat per a tots els pobles, ciutat única i sagrada per als cristians, jueus i musulmans de tot el món, la identitat i vocació de la qual ha de ser preservada més enllà de les diverses disputes i tensions, l'*status quo* de la qual exigeix que sigui respectat d'acord amb les deliberacions fetes per la Comunitat Internacional i repetidament formular per les comunitats cristianes de Terra Santa. Només una solució negociada entre israelians i palestins, fermament desitjada i afavorida per la Comunitat de les nacions, podrà conduir a una pau estable i duradora, i assegurar la coexistència de dos Estats per a dos pobles.

L'esperança té el rostre dels infants. A l'Orient Mitjà, durant anys, un nombre aterridor de nens plora a causa de les morts violentes a les seves famílies i veu amenaçada la seva terra natal, sovint amb l'única possibilitat d'haver de fugir. Aquesta és la mort de l'esperança. Són masses els nens que han passat la major part de les seves vides veient amb els seus ulls ruïnes en comptes d'escoles, sentint el sord estrèpit de les bombes en comptes de l'enrenou festiu dels jocs. Que la humanitat —us prego— escolti el crit dels nens, la boca dels quals proclama la glòria de Déu (cf. Sl 8,3). Només eixugant les seves llàgrimes el món trobarà la seva dignitat.

Pensant en els nens —No oblidem els nens!—, d'aquí a poc llençarem a l'aire, juntament amb alguns coloms, el nostre desig de pau. Que l'anhel de pau s'aixequi més amunt que qualsevol nuvolada fosca. Que els nostres cors es mantinguin units i girats cap al cel, esperant que, com en el temps del diluvi, retorni a la terra el tendre brot de l'esperança (cf. Gn 8,11). I que l'Orient Mitjà ja no sigui més un *arc de guerra* tensat entre els continents, sinó una arca de pau acollidora per als pobles i les creences. Estimant Orient Mitjà, que desapareguin de tu les tenebres de la guerra, del poder, de la violència, dels fanatismes, dels beneficis injustos, de l'explotació, de la pobresa, de la desigualtat i de la falta de reconeixement dels drets. « Que hi hagi pau dintre teu » (Sl 122,8) — repetim tots junts : « Que hi hagi pau dintre teu » —, en tu la justícia, sobre teu baixi la benedicció de Déu . Amén.

Audiències generals dels dimecres **«Els Manaments»**

4. «NO TINGUIS CAP ALTRE DÉU FORA DE MI»

1 d'agost de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat el primer manament del Decàleg: «No tinguis cap altre déu fora de mi» (Ex 20,3). És bo pensar en el tema de la idolatria, que és de gran importància i actualitat.

El manament prohibeix fer ídols¹ o imatges² de qualsevol tipus de realitat:³ tot, de fet, es pot utilitzar com a ídol. Estem parlant d'una tendència humana que afecta tant els

1 El terme *pesel* indica «una imatge divina originàriament esculpida en fusta o en pedra, i sobretot en metall» (L. Koehler - W. Baumgartner, *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, vol. 3, p. 949).

2 El terme *temunah* té un significat molt ampli, que fa referència a 'aparença', 'forma'; per tant, la prohibició és molt àmplia i aquestes imatges poden ser de qualsevol tipus (cf. L. Koehler - W. Baumgartner, *Op. cit.*, vol. 1, p. 504).

3 El manament no prohibeix les imatges en si —Déu mateix manarà a Moisès que faci els querubins d'or

creients com els ateu. Per exemple, nosaltres els cristians ens podem preguntar: quin és realment el meu Déu? És l'Amor u i tri o és la meua imatge, el meu èxit personal, potser dins l'Església? «La idolatria no es refereix únicament als falsos cultes del paganisme. És una temptació constant de la fe. Consisteix a divinitzar allò que no és Déu.» (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2113).

Què és un déu en un nivell existencial? És el que es troba al centre de la pròpia vida i del qual depèn el que es fa o es pensa.⁴ Es pot créixer en una família cristiana de nom però centrada, en realitat, en punts de referència que no tenen res a veure amb l'Evangeli⁵. L'ésser humà no viu sense centrar-se en alguna cosa. Aleshores el món ofereix el «supermercat» dels ídols, que poden ser objectes, imatges, idees, rols. Per exemple, també la pregària. Nosaltres hem de pregar a Déu, el nostre Pare. Recordo una vegada que vaig anar a una parròquia de la diòcesi de Buenos Aires per celebrar una missa i després jo havia de celebrar la confirmació en una altra parròquia a un quilòmetre de distància. Hi vaig anar caminant i vaig passar per un parc que és bonic. En aquell parc hi havia més de cinquanta tauletes, cadascuna amb dos seients i la gent asseguda l'un davant de l'altre. Què feien? Tiraven cartes de tarot. Anaven allí «a pregar» al seu ídol. En comptes de pregar a Déu, que és la providència del futur, anaven allí perquè llegien les cartes per veure el futur. Això és una idolatria dels nostres temps. Us pregunto: quants de vosaltres heu anat a fer-vos tirar les cartes per veure el futur? Quants de vosaltres, per exemple, heu anat a fer-vos llegir les mans per veure el futur, en comptes de pregar al Senyor? Aquesta és la diferència: el Senyor és viu; els altres són ídols, idolatries que no serveixen.

Com es desenvolupa una idolatria? El manament descriu les fases: «No et fabriquis ídols; no et facis cap imatge [...]. No els adoris ni els donis culte» (Ex 20,4-5).

La paraula ídol en grec deriva del verb veure.⁶ Un ídol és una «visió» que tendeix a convertir-se en una fixació, una obsessió. L'ídol en realitat és una projecció d'un mateix en els objectes o en els projectes. Per exemple, aquesta dinàmica la utilitza la publicitat: no veig l'objecte en si mateix sinó que veig aquell cotxe, aquell telèfon intel·ligent, aquell rol —o altres coses— com a mitjà per a realitzar-me i respondre a les meves necessitats essencials. I el busco, parlo d'allò, penso en allò; la idea de posseir aquell objecte o de realitzar aquell projecte, d'arribar a aquella posició, sembla un camí meravellós per a la

damunt la coberta de l'arca (cf. Ex 25,18) i una serp de bronze (cf. Nm 21,8)— però prohibeix adorar-les i servir-les, és a dir tot el procés de deificació d'alguna cosa, no la reproducció únicament.

4 La Bíblia hebrea fa referència a la idolatria cananea amb el terme *Báal*, que vol dir 'senyoria', 'relació íntima', 'realitat de la qual es depèn'. L'ídol és allò que domina, pren el cor i es converteix en l'eix de la vida (cf. *Theological Lexicon of the Old Testament*, vol. 1, 247-251).

5 Cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2114: «La idolatria és una perversió del sentit religiós innat a l'home. L'idòlatra és el qui "aplica a qualsevol cosa abans que a Déu la indestructible noció de Déu" (Orígenes, Cels. 2,40).»

6 L'etimologia del grec *eidolon*, derivat d'*eidós*, i de l'arrel *weid che* significa 'veure' (cf. *Grande Lessico dell'Antico Testamento*, Brescia 1967, vol. III, p. 127).

felicitat, una torre per arribar al cel (cf. Gn 11,1-9), i tot es converteix en funcional per a assolir aquest objectiu.

Aleshores s'entra en la segona fase: «No et prosternaràs davant d'ells». Els ídols exigeixen un culte, rituals; per ells ens posicionem i ho sacrificuem tot. Antigament es feien sacrificis humans als ídols, i ara també: per la carrera se sacrifiquen els fills, descuidant-los o senzillament no tenint-los; la bellesa vol sacrificis humans. Quantes hores davant del mirall! Algunes persones, algunes dones, quant de temps perden per maquillar-se! Això és també una idolatria. No és dolent maquillar-se; però d'una manera normal, no per convertir-se en una deessa. La bellesa demana sacrificis humans. La fama exigeix la immolació d'un mateix, de la innocència i autenticitat pròpies. Els ídols demanen sang. El diner roba la vida i el plaer porta a la soledat. Les estructures econòmiques sacrifiquen vides humanes per obtenir beneficis més grans. Pensem en tanta gent sense feina. Per què? Perquè a vegades passa que els empresaris d'aquella empresa, d'aquell negoci, han decidit acomiadar gent, per guanyar més diners. L'ídol dels diners. Es viu en la hipocresia, fent i dient el que els altres esperen, perquè el déu de l'afirmació pròpia ho imposa. I les vides es destrueixen, es destrueixen les famílies i els joves queden en mans de models destructius, només per augmentar els beneficis. La droga també és un ídol. Quants joves arruïnen la salut, perden la vida, adorant aquest ídol de la droga.

Aquí arriba la tercera etapa, que és la més tràgica: «i no els serviràs», diu. Els ídols esclavitzen. Prometen la felicitat però no la donen; i ens trobem vivint per aquella cosa o per aquella visió, atrapats en un remolí autodestructiu, esperant un resultat que no arriba mai.

Estimats germans i germanes, els ídols prometen vida, però en realitat la prenen. El Déu veritable no demana la vida, sinó que la dóna, la regala. El Déu veritable no ofereix una projecció del nostre èxit, sinó que ensenya a estimar. El Déu veritable no demana infants, sinó que dóna el seu Fill per nosaltres. Els ídols projecten hipòtesis futures i fan menysprear el present; el Déu veritable ensenya a viure en la realitat de cada dia, en el concret, no amb il·lusions sobre el futur: avui i demà i demà passat caminant vers el futur. La concreció del Déu veritable contra la liquiditat dels ídols. Us invito a pensar avui: quants ídols tinc o quin és el meu ídol preferit? Perquè reconèixer les pròpies idolatries és un principi de gràcia, i ens posa en el camí de l'amor. De fet l'amor és incompatible amb la idolatria: si alguna cosa es converteix en absoluta i intocable, aleshores és més important que un cònjuge, un fill o una amistat. La fixació a un objecte o a una idea ens fa cecs per a l'amor. I així per anar darrere dels ídols, d'un ídol, podem fins i tot renegar del pare, de la mare, dels fills, la muller, el marit, la família... els éssers més estimats. La fixació a un objecte o a una idea ens fa cecs per a l'amor. Porteu això al cor: els ídols ens roben l'amor, els ídols ens fan cecs per a l'amor i per estimar veritablement cal ser lliures de qualsevol ídol.

Quin és el meu ídol? Agafa'l i llença'l per la finestra!

5. LA IDOLATRIA

8 d'agost de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem avui meditant el Decàleg, aprofundint el tema de la idolatria: en vam parlar la setmana passada. Ara reprenem el tema perquè és molt important conèixer-lo. I agafem un signe de l'ídol per excel·lència: el vedell d'or, esmentat en el Llibre de l'Èxode (32,1-8) —acabem d'escoltar-ne un passatge. Aquest episodi té un context precís: el desert, on el poble espera Moisès, que havia pujat a la muntanya per a rebre les instruccions de Déu.

Què és el desert? És un lloc on regnen la precarietat i la inseguretat —en el desert no hi ha res—, on manca l'aigua, manca el menjar i manca el refugi. El desert és una imatge de la vida humana, la condició és incerta i no ofereix garanties inviolables. Aquesta inseguretat genera en l'home necessitats bàsiques, que Jesús menciona en l'Evangeli: «Què menjarem? Què beurem? Com ens vestirem?» (cf. Mt 6,31). Són les necessitats primàries. I el desert provoca aquestes necessitats.

I en aquest desert passa alguna cosa que desencadena la idolatria. «Moisès trigava a baixar de la muntanya» (Ex 32,1). Es va quedar allí quaranta dies i la gent s'impacientava. Falta el punt de referència que era Moisès: el líder, el cap, el guia que dona seguretat, i això es torna insostenible. Aleshores el poble demana un déu visible —aquesta és la trampa en què cau el poble— per a poder-se identificar i orientar. I diuen a Aaron: «Fes-nos uns déus que vagin davant nostre!», «Fes un cap, fes un líder». La naturalesa humana, per defugir la precarietat —la precarietat és el desert— cerca una religió «feta-per-tu-mateix»: si Déu no es mostra, fem-nos un déu a mida. «Davant l'ídol no s'arrisca la possibilitat d'una crida que faci sortir de les seguretats pròpies, perquè els ídols “tenen boca però no parlen” (Salm 115,5). Entenguem que l'ídol és un pretext per a posar-se un mateix al centre de la realitat, en l'adoració de l'obra de les pròpies mans» (Enc. *Lumen fidei*, 13).

Aaron no sap oposar-se a la petició de la gent i fa un vedell d'or. El vedell tenia un doble sentit a l'antic Pròxim Orient: per una part representava fecunditat i abundància, i per l'altra energia i força. Però sobretot és d'or, i per això és símbol de riquesa, èxit, poder i diners. Aquests són els grans ídols: èxit, poder i diners. Són les temptacions de sempre! Això és el vedell d'or: el símbol de tots els desigs que donen la il·lusió de la llibertat i en canvi esclavitzen, perquè l'ídol sempre esclavitzava. És l'encant i tu hi vas. Aquell encant de la serp, que mira l'ocell i l'ocell queda sense poder-se moure i la serp el captura. Aaron no va saber oposar-s'hi.

Tot neix de la incapacitat de confiar sobretot en Déu, de posar la nostra seguretat en ell, de deixar que sigui ell qui doni profunditat autèntica als desigs del nostre cor. Això ens permet sostenir també la feblesa, la incertesa i la precarietat. La referència a Déu ens fa forts en la feblesa, en la incertesa i també en la precarietat. Sense la primàcia

de Déu es cau fàcilment en la idolatria i ens acontentem amb garanties pobres. Aquesta és una temptació que nosaltres llegim sempre en la Bíblia. Penseu bé això: alliberar el poble d'Egipte a Déu no li va costar gaire feina; ho va fer amb signes de poder, d'amor. Però la gran feina de Déu va ser treure Egipte del cor del poble, és a dir treure la idolatria del cor del poble. I Déu encara continua treballant per treure-la dels nostres cors. Aquesta és la gran feina de Déu: treure «aquell Egipte» que nosaltres portem a dins, que és l'encant de la idolatria.

Quan un rep el Déu de Jesucrist, que essent ric es va fer pobre per nosaltres (cf. 2Co 8,9), descobreix que reconèixer la feblesa pròpia no és la desgràcia de la vida humana, sinó que és la condició per a obrir-se a aquell que és realment fort. Aleshores, per la porta de la feblesa entra la salvació de Déu (cf. 2Co 12,10); és per la seva insuficiència pròpia que l'home s'obre a la paternitat de Déu. La llibertat de l'home neix de deixar que el veritable Déu sigui l'únic Senyor. I això ens permet acceptar la nostra fragilitat i treure els ídols del nostre cor.

Nosaltres, cristians, adrecem la mirada a Crist crucificat (cf. Jn 19,37), que és feble, menyspreat i desposseït de qualsevol possessió. Però en ell es revela el rostre del Déu veritable, la glòria de l'amor i no la de l'engany enlluernador. Isaïes diu: «Les seves ferides ens curaven» (53,5). Hem estat guarits precisament per la debilitat d'un home que era Déu, per les seves ferides. I de les nostres debilitats ens podem obrir a la salvació de Déu. La nostra guarició ve d'aquell que s'ha fet pobre, que ha acollit el fracàs, que ha pres a fons la nostra precarietat per a omplir-la d'amor i de força. Ell ve a revelar-nos la paternitat de Déu; en Crist la nostra fragilitat ja no és una maledicció, sinó lloc d'encontre amb el Pare i font d'una nova força que ve de dalt.

6. RESPECTAR EL NOM DEL SENYOR

22 d'agost de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem les catequesis sobre els manaments i avui ens trobem davant el manament «No pronunciaràs en va el nom del Senyor, el teu Déu»⁷ (Ex 20,7). Precisament llegim aquesta Paraula com una invitació a no ofendre el nom de Déu i a evitar-ne l'ús de forma inadequada. Aquest significat clar ens prepara per a aprofundir més aquestes precioses paraules, per a no dir el nom de Déu en va, de manera inadequada.

Escoltem-les millor. La versió «No pronunciaràs» tradueix una expressió que significa literalment, en hebreu i en grec, «no acceptaràs, no faràs».

7 Nota de la traductora: Les traduccions catalanes d'Ex 20,7 diuen: «No juris en fals pel nom del Senyor el teu Déu» (*Biblia Catalana Traducció Interconfessional*) i «No juris en nom de Jahvè, el teu Déu, en fals» (*Biblia de Montserrat*), però respectem tal com ho expressa el Sant Pare, i de fet altres traduccions de la Bíblia, per tal de mantenir la coherència del text.

L'expressió «en va» és més clara i significa: «buida, vana». Es refereix a un sobre buit, a una expressió sense contingut. És la característica de la hipocresia, del formalisme i de la mentida, l'ús de paraules o l'ús del nom de Déu, però buit, sense veritat.

El nom en la Bíblia és la veritat íntima de les coses i sobretot de les persones. El nom representa sovint la missió. Per exemple, Abraham en el Gènesi (cf. 17,5) i Simó Pere en els Evangelis (cf. Jn 1,42) reben un nom nou per indicar el canvi de direcció de la seva vida. I conèixer veritablement el nom de Déu porta a la transformació de la vida pròpia: des del moment en què Moisès coneix el nom de Déu la seva història canvia (cf. Ex 3,13-15).

El nom de Déu, en els ritus jueus, es proclama solemnement el Dia del Gran Perdó, i el poble és perdonat perquè mitjançant el nom es posa en contacte amb la vida mateixa de Déu que és misericòrdia.

Llavors «assumir el nom de Déu» vol dir assumir sobre nosaltres la seva realitat, entrar en una relació forta, en una relació íntima amb ell. Per a nosaltres, cristians, aquest manament és la crida a recordar-nos que som batejats «en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant», tal com ho afirmem cada vegada que fem sobre nosaltres mateixos el senyal de la creu, per a viure les nostres accions quotidianes en comunió sentida i real amb Déu, és a dir en el seu amor. I sobre això, el fet de fer el senyal de la creu, voldria repetir-vos una altra vegada: ensenyeu als infants a fer el senyal de la creu. Heu vist com ho fan els infants? Si dieu als infants: «Fes el senyal de la creu», fan una cosa que no saben què és. No saben fer el senyal de la creu! Ensenyeu-los a fer el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. El primer acte de fe d'un infant. Deures per a vosaltres, deures a fer: ensenyeu als infants a fer el senyal de la creu.

Es pot preguntar, ¿es possible dir el nom de Déu, de manera hipòcrita, com a formalitat, en un buit? La resposta malauradament és afirmativa: sí, és possible. Es pot viure una falsa relació amb Déu. Jesús ho va dir sobre aquells mestres de la llei: feien coses, però no feien el que Déu volia. Parlaven de Déu, però no feien la voluntat de Déu. I el consell que dona Jesús és: «Feu el que diuen, però no feu el que fan» (cf. Mt 23,1-12). Es pot viure una relació falsa amb Déu, com aquella gent. I aquesta paraula del Decàleg és precisament una invitació a una relació amb Déu que no sigui falsa, sense hipocresies, una relació mitjançant la qual ens confiïm a Déu amb tot el que som. Al fons, fins al dia en què ens trobarem amb el Senyor, palpant amb les mans que en ell es troba la vida, només fem teories.

Aquest és el cristianisme que toca els cors. Per què els sants són tan capaços de tocar els cors? Perquè els sants no sols parlen, sinó que es mouen! Se'ns mou el cor quan una persona santa ens parla, ens diu les coses. I són capaços, perquè en els sants veiem el que el nostre cor desitja profundament: autenticitat, relacions veritables, radicalitat. I això es veu també en aquells «sants propers» que són, per exemple, molts pares que donen als fills exemple d'una vida coherent, senzilla, honesta i generosa.

Si es multipliquen els cristians que prenen damunt seu el nom de Déu sense falsedat —practicant així la primera petició del pàrenostre, «sigui santificat el vostre nom»— l'anunci de l'Església serà més escoltat i resultarà més creïble. Si la nostra vida concreta manifesta el nom de Déu, veiem la bellesa del baptisme i el gran do de l'eucaristia!, quina unió sublim es fa entre el nostre cor i el cos de Crist : Crist en nosaltres i nosaltres en ell! Units! Això no és hipocresia, això és veritat. Això no és parlar o pregar com un lloro, això és pregar amb el cor, estimar el Senyor.

Des de la creu de Crist cap endavant, ningú no es pot menysprear a si mateix i pensar malament de la seva existència. Ningú i mai! Hagi fet el que hagi fet. Perquè el nom de cadascun de nosaltres és a les espatlles de Crist. Ell ens porta! Val la pena prendre sobre nostre el nom de Déu perquè ell s'ha fet càrrec del nostre nom fins al final, malgrat el mal que hi ha en nosaltres; ell se n'ha fet càrrec per a perdonar-nos, per a posar en el nostre cor el seu amor. Per això Déu proclama en aquest manament: «Pren-me sobre teu, perquè jo t'he pres sobre meu.»

Qualsevol pot invocar el sant nom del Senyor, que és amor fidel i misericordiós, en qualsevol situació que es trobi. Déu no dirà mai «no» a un cor que l'invoca sincerament. I tornem als deures que hem de fer a casa: ensenyar als infants a fer ben fet el senyal de la creu.

Traduccions inicials de Josep M. Torrents Sauvage per a www.catalunyareligio.cat, revisades

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 227

6 de juliol 2018

Els dies **3, 4 i 5** de juliol de 2018 ha tingut lloc la reunió n. 227 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran i bisbat d'Urgell). La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona, i hi han assistit tots els bisbes de Catalunya.

1. Els Bisbes han reflexionat àmpliament sobre la catequesi, el catecumenat i la confirmació, a partir de les explicacions que els han donat el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Antoni Vadell, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC); el director del SIC, Mn. Joan Maria Amich; el delegat de catequesi de l'arquebisbat de Barcelona, Mn. Enric Termes, i el responsable del departament del catecumenat, Mn. Felip-Juli Rodríguez.

2. També han pogut ponderar i dialogar sobre els treballs de la traducció al català de la tercera edició esmenada del Missal Romà, en temes d'especial relle-

vància, que han presentat Mons. Joan Enric Vives i Mn. Joan Baburés, coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL).

3. Mons. Francesc Pardo, encarregat de l'àmbit de la pastoral de joventut, ha presentat l'informe que els delegats diocesans de joventut han fet de l'Aplec de l'Esperit, celebrat a Tortosa la passada Pentecosta, que ha estat valorat molt positivament. També ha presentat una primera aproximació al document de treball per al proper Sínode sobre «els joves, la fe i el discerniment vocacional» que se celebrarà a Roma del 3 al 28 d'octubre, en el qual hi participarà el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona.

4. Així mateix, s'han revisat diverses qüestions relatives a la formació dels seminaristes i la formació permanent dels preveres, la pastoral vocacional, i el Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya.

5. Els Bisbes han tingut notícia de l'apropament d'alguns antics membres del govern de la Generalitat i altres dirigents socials a Centres penitenciaris ubicats en territori català. Celebren l'aplicació d'aquesta mesura legal i humanitària que, sens dubte, afavorirà el contacte amb les famílies d'aquests detinguts en presó preventiva.

Així mateix, els Bisbes desitgen que es continuïn fent passos per part de tots els agents polítics i socials per tal que, com ja han manifestat repetidament, es pugui trobar una solució a l'actual situació que sigui justa i acceptable per a tothom, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i recerca del bé comú.

I conviden novament els cristians a pregar i ser constructors de pau i apòstols de reconciliació enmig de la societat catalana.

6. Els Bisbes valoren positivament que les diverses Administracions públiques i també Càritas i altres entitats socials de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol hagin donat acolliment humanitari a refugiats i emigrants rescatats a la Mediterrània, així com també el recent conveni que l'Estat andorrà ha signat amb la Comunitat de Sant'Egidio per tal d'establir un corredor humanitari d'acollida de refugiats. En aquest sentit, volen fer-se ressò de la crida del papa Francesc a estar oberts i ser solidaris envers els qui fugen de la guerra i de situacions injustes.

Salardú, 5 de juliol de 2018

